

Salvem la pàtria

written by Fredi Bentanachs | 10 de maig de 2024

És esfereïdor veure com els catalans de 50 anys ençà caiem en una lluita caïnta sense haver après res del passat, com quan fa més de cent anys, el 1909, va aterrar a Barcelona un agent dels serveis secrets espanyols per rebentar el moviment catalanista i llibertari que aflorava de nou a Catalunya.

Alejandro Lerroux, les seves frases lapidàries i incendiàries com “entrad en los conventos, levantad las faldas de las novicias i elevadlas a la categoria de madres”, feren furor entre una classe obrera molt ignorant malgrat els esforços del gran pensador llibertari i pedagog Francesc Ferrer i Guàrdia, inventor de l'escola moderna, o personatges de la burgesia compromesa com Josep Anselm Clavé creador dels cors de Clavé un moviment de cant coral eixit del proletariat català on el mestre Clavé infonia els valors musicals i la democràcia de base ensems un catalanisme (separatista en l'època) que pretenia ressuscitar els valors nacionals i la cultura catalana destruïda per Castella el 1715 per l'infame monarca genocida Felip V, i després de la creació de l'Estat espanyol a les corts de Cadis el 1809 encara imposant la política de terra cremada als catalans.

Doncs bé, l'infame Lerroux va incendiar Barcelona en els fets coneguts com la Setmana Tràgica 1909, on l'exaltació bàrbara del lerrouxisme va dur a la crema de convents i a la repressió brutal de l'exèrcit espanyol contra tots els moviments catalanistes i llibertaris, amb afusellaments massius i l'assassinat de Ferrer i Guàrdia. El lerrouxisme va contaminar tot el moviment social català introduint l'esperit espanyolista i feixista sibil·linament d'atacar tot nacionalisme per burgès, i així impedir un moviment catalanista i obrerista independentista, quina casualitat que quan en Francesc Layret i en Salvador Seguí (el noi del sucre), varen atacar durament al lerrouxisme i varen intentar

fundar un partit catalanista i obrer que lluités per la independència catalana, fossin assassinats tots dos a Barcelona per pistolers, i mai aclarit qui fou que els va manar l'encàrrec.

Altres cops ja el 1937, en plena guerra civil, quan la Generalitat gaudia d'un poder quasi independent, elaborant moneda pròpia, exèrcit propi, etc., un nou moviment lerrouxista va fer esclatar la revolta dels fets de Maig quan el PSU, ERC, POUM, CNT i Estat Català es varen lliurar a una revolta armada interna que va desfer els plans de la Generalitat i portar a centenars de morts les files republicanes a causa de la matança entre ells, despoblant de milícies al front d'Aragó i permetent l'avenç dels franquistes.

En acabar la guerra el 1939 es fundà a París el FNC (nascut com a front armat per la independència catalana), estretament hi varen col·laborar els maquis llibertaris i el comunista Comorera, aquell estret compromís antifranquista va acabar quan El PCE va fer desaparèixer en Comorera i va abandonar a llur sort milers de combatents comunistes que entrant per la Vall d'Aran volien ajuntar-se amb les partides guerrilleres dels maquis i FNC. El resultat fou un desastre, amb una mortalitat enorme de guerrillers a l'Aran, presoners i fugitius de nou cap a la Catalunya del Nord.

Durant tots els anys 60, 70 i 80, els moviments d'esquerres han menystingut l'independentisme i les lluites per recuperar la democràcia sempre enfocades amb la república espanyola, mai amb la recuperació dels Països Catalans ni amb la llengua catalana, sempre considerant els moviments nacionals com a petits burgesos.

Tota aquesta llarga explicació històrica, a grans trets, ens duu als nostres dies. Després de la victòria colossal del Referèndum de l'1-0, i del miratge unitari revolucionari i magnífic del 3 d'octubre quan els carrers eren nostres, la

Generalitat estava rendida al poble, l'estat repressor espanyol estava vençut. Va tornar a aparèixer el fantasma de Lerroux i l'abandonament del poble a la seva sort per part dels partits del procés, el 155, el cop d'estat, entrava a totes les institucions desmantellant-les sense resistència, àdhuc amb insana col·laboració dels partits processistes covardament rendits, ERC principalment, però també Junts i la CUP, ajudant a desmobilitzar el poble, sobretot després de la victòria a les urnes del 27D quan Espanya va convocar unes eleccions plebiscitàries en què tot estava venut per legitimar el 155, i de nou, oh sorpresa!, el poble va legitimar l'exili. I comença de nou el fantasma lerrouxista, la CUP s'hi posa de cul com sempre amb la seva estúpidesa *esquerranosa* d'opereta fent pinça amb el partit lerrouxista, els Comuns, i la benedicció d'ERC i PSC fan caure Puigdemont, Sànchez i Turull i accepten un desconegut Quim Torra com a MHP, amb un govern de Junts i ERC beneït pel 155 que treballa entusiàsticament per enfonsar l'1-0 i tot el fort moviment popular començant pels CDR i Assemblea. Es carreguen les marxes de la llibertat, les acampades d'Urquinaona, inventen el Tsunami enviant la gent a l'aeroport i s'espanten en veure que el poble no s'atura i ocupa l'aeroport, la Junquera, amb grans manifestacions malgrat que els milers de detinguts àdhuc la Generalitat col·labora a detenir activistes, venent el moviment independentista per una merda d'indults només pels dirigents que es varen entregar el 28-0, i a partir d'aquí el calvari de la desmobilització és total, el fantasma del lerrouxisme torna a sortir. En forma de desunió i deslegitimació de tots els intents de denúncia del procés, aquí el processisme i el CNI treballen plegats, milers de represaliats i apareix la paraula màgica: extrema dreta catalana, tota dissidència a l'establishment és titllada d'extrema dreta, com la denúncia al descontrol de la immigració, certes opcions són massacrades pels mitjans com a boc expiatori i obscures organitzacions lerrouxistes com OJS cauen al parany que cal destruir l'extrema dreta catalana, mentre per sota creix la destrucció nacional de la pàtria, ni

s'ataca VOX, PP, PSOE i COMUNS, mai, tothom contra l'extrema dreta catalana, el fantasma de 1909 i 1937 reneix de les cendres i un sorneguer Alejandro Lerroux somriu de nou.

Catalans, l'extrema dreta és Espanya, el 155 i els partits que els hi donen suport, el processisme botifler s'ha rendit. Cal que no permetem que organitzacions clarament lerrouxistes i woke ens imposin llurs criteris sectaris i falsos destinats a destruir-nos com a nació. Lluitem junts i aixequem de nou al poble. Només hi ha una fita, la independència nacional, l'alliberament de la nostra Terra Lliure. La resta són cants de sirena per fer-nos naufragar i no arribar mai a Ítaca.

Per a l'alliberament nacional i social de la Pàtria catalana, visca la Terra Lliure.